

Foreløbig udgave

DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

13. juni 2017 (*)

»Præjudiciel forelæggelse – artikel 355, stk. 3, TEUF – Gibraltars status – artikel 56 TEUF – fri udveksling af tjenesteydelser – rent intern situation – afvisning«

I sag C-591/15,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (ret i første instans (England og Wales) (forvaltningsretlige sager), Det Forenede Kongerige), ved afgørelse af 21. september 2015, indgået til Domstolen den 13. november 2015, i sagen

The Queen, på vegne af:

The Gibraltar Betting and Gaming Association Limited

mod

Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs,

Her Majesty's Treasury,

procesdeltager:

Her Majesty's Government of Gibraltar,

har

DOMSTOLEN (Store Afdeling),

sammensat af præsidenten, K. Lenaerts, vicepræsidenten, A. Tizzano, afdelingsformændene M. Ilešić (refererende dommer), L. Bay Larsen og T. von Danwitz samt dommerne J. Malenovský, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, C. Toader, C. Vajda, S. Rodin, F. Biltgen og K. Jürimäe,

generaladvokat: M. Szpunar

justitssekretær: fuldmægtig K. Malacek,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 4. oktober 2016,

efter at der er afgivet indlæg af:

– The Gibraltar Betting and Gaming Association Limited ved D. Rose, QC, barrister J. Boyd og solicitor L.J. Cass,

– Her Majesty's Government of Gibraltar ved D. Pannick, QC, M. Llamas, QC, og barrister R. Mehta, på vegne af solicitor F. Laurence,

- Det Forenede Kongeriges regering ved S. Simmons, M. Holt og D. Robertson, som befuldmægtigede, bistået af K. Beal, QC, og barristers J. Oliver og S. Wilkinson,
- den belgiske regering ved L. Van den Broeck og M. Jacobs, som befuldmægtigede, bistået af advokaten R. Verbeke og P. Vlaemminck,
- den tjekkiske regering ved M. Smolek, T. Müller og J. Vlášil, som befuldmægtigede,
- Irland ved E. Creedon, A. Joyce og J. Quaney, som befuldmægtigede, bistået af C. Power, SC, og C. Toland, BL,
- den spanske regering ved M.A. Sampol Pucurull og A. Rubio González, som befuldmægtigede,
- den portugisiske regering ved L. Inez Fernandes og M. Figueiredo samt ved A. Silva Coelho og P. de Sousa Inês, som befuldmægtigede,
- Europa-Kommissionen ved R. Lyal og W. Roels, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 19. januar 2017, afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 56 TEUF og artikel 355, stk. 3, TEUF.

2 Anmodningen er blevet fremsat i forbindelse med en tvist mellem The Gibraltar Betting and Gaming Association Limited (herefter »GBGA«) på den ene side og Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs (told- og skatteforvaltningen, Det Forenede Kongerige, herefter »skatteforvaltningen«) og Her Majesty's Treasury (finansministeriet, Det Forenede Kongerige) på den anden side vedrørende lovligheden af en afgiftsordning for spil.

Retsforskrifter

Folkeretten

3 Kapitel XI i De Forenede Nationers pagt (herefter »FN-pagten«), der blev undertegnet i San Francisco den 26. juni 1945, har overskriften »Erklæring angående ikke-selvstyrende områder« og omfatter artikel 73, der bestemmer:

»Medlemmer af De Forenede Nationer, som har eller påtager sig ansvaret for administrationen af områder, hvis folk endnu ikke i fuldt mål har opnået selvstyre, anerkender den grundsætning, at disse områders indbygges interesser er af altovervejende betydning. De påtager sig som et helligt hverv forpligtelsen til, inden for det ved nærværende pagt oprettede mellemfolkelige freds- og sikkerhedssystem, at fremme til det yderste disse områders indbygges velfærd og med dette formål for øje:

[...]

e. at fremsende regelmæssigt til generalsekretæren til underretning, med sådanne begrænsninger, som sikkerhed og forfatningsmæssige hensyn måtte kræve, statistiske og andre oplysninger af teknisk natur vedrørende økonomiske, sociale og undervisningsmæssige forhold i

de områder, for hvilke de hver især er ansvarlige, bortset fra de områder, med hensyn til hvilke kapitlerne XII og XIII kommer til anvendelse.«

Gibraltars status

4 Den spanske konge afstod Gibraltar til den britiske krone ved Utrecht-traktaten, som blev indgået den 13. juli 1713 mellem den spanske konge og Storbritanniens dronning som led i de traktater, hvorved den spanske arvefølgekrig blev bragt til ophør. Utrecht-traktatens artikel X, sidste punktum, bestemte, at den britiske krone var forpligtet til at give den spanske krone forret for alle andre, såfremt den påtænkte at afstå, sælge eller på anden måde afhænde byen Gibraltar.

5 Gibraltar er en koloni under den britiske krone. Området udgør ikke en del af Det Forenede Kongerige.

6 Styreformen for Gibraltar er fastsat i Gibraltar Constitution Order 2006 (akten om Gibraltars forfatning af 2006), der trådte i kraft den 1. januar 2007. I henhold til denne forfatning varetages den udøvende magt i området af en guvernør, som udnævnes af dronningen, og bestemte indre anliggender varetages af Her Majesty's Government of Gibraltar (herefter »Gibraltars regering«). Den lovgivende magt udøves af dronningen og Gibraltars parlament, hvis medlemmer vælges hvert fjerde år af de stemmeberettigede i Gibraltar. Gibraltar har sine egne domstole. Domme afsagt af den højeste domstol i Gibraltar kan indankes for Judicial Committee of the Privy Council.

7 I folkeretten er Gibraltar opført på den liste over ikke-selvstyrende områder, der er omhandlet i FN-pagtens artikel 73.

8 I EU-retten udgør Gibraltar et europæisk område, hvis udenrigsanliggender varetages af en medlemsstat som omhandlet i artikel 355, stk. 3, TEUF, og som traktaternes bestemmelser finder anvendelse på. Det bestemmes dog i akten vedrørende tiltrædelsesvilkårene for Kongeriget Danmark, Irland og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland og tilpasningerne af traktaterne (EFT 1972 særudgave af 27.3.1972, s. 14, herefter »tiltrædelsesakten af 1972«), at visse dele af traktaten ikke finder anvendelse i Gibraltar.

9 Artikel 28 i tiltrædelsesakten af 1972 bestemmer:

»Fællesskabsinstitutionernes retsakter, der tager sigte på produkterne i EØF-traktatens bilag II og de produkter, som ved import i Fællesskabet er undergivet særlige bestemmelser som følge af iværksættelsen af den fælles landbrugspolitik, såvel som de retsakter, der vedrører harmonisering af medlemsstaternes lovgivninger for så vidt angår omsætningsafgifter, finder ikke anvendelse for Gibraltar, medmindre Rådet enstemmigt på forslag af Kommissionen træffer anden beslutning.«

10 I henhold til tiltrædelsesaktens artikel 29, sammenholdt med dennes bilag I, del I, punkt 4, er Gibraltar ikke omfattet af Unionens toldområde.

Det Forenede Kongeriges ret

11 Der er syv spilleafgifter i Det Forenede Kongerige. Den afgiftsordning, der blev indført ved Finance Act 2014 (finansloven for 2014, herefter »FA 2014«), part 3, chapter 1-4, og ved bilag 27-29 til denne lov, vedrører de tre afgifter, der er omhandlet i hovedsagen, dvs. den almindelig afgift af væddemål undtagen med hensyn til såkaldt »spread-betting«, afgiften af puljevæddemål og afgiften af fjernspil, og fastsætter i forbindelse med disse afgifter, ifølge den forelæggende ret, en beskatningsordning, der afhænger af »forbrugsstedet«.

12 I forelæggelsesafgørelsen har den forelæggende ret som et eksempel redegjort for bestemmelserne om afgiften af fjernspil, der er fastsat i part 3, chapter 3, i FA 2014.

13 I section 154 i FA 2014 defineres »fjernspil« som spil, hvor personer deltager ved hjælp af internet, telefon, tv, radio eller enhver anden form for elektronik eller anden kommunikationsfremmende teknologi.

14 Section 155(1) i FA 2014 fastsætter, at »en afgiftspligtig persons deltagelse i et fjernspil på grundlag af aftaler mellem denne person og en anden person (spiludbyder)« pålægges en punktafgift, der benævnes »afgift af fjernspil«.

15 Begrebet »afgiftspligtig person« defineres i section 155(2) i FA 2014 således, at det bl.a. omfatter »enhver person i Det Forenede Kongerige (»UK person«)«. I section 186(1) i FA 2014 defineres »person i Det Forenede Kongerige (UK person)« som »enhver person, der sædvanligvis opholder sig i Det Forenede Kongerige« eller »en juridisk person, der er lovligt stiftet i Det Forenede Kongerige«.

16 Følge section 155(3) i FA 2014 er afgiften af fjernspil 15% af »spiludbyderens overskud« på fjernspil i en given regnskabsperiode.

17 Section 157 i FA 2014 definerer begrebet »spiludbyderens overskud« med hensyn til almindeligt spil, således at man ved beregningen heraf tager det samlede beløb for spilleindskuddene til udbyderen i den pågældende regnskabsperiode i forbindelse med almindeligt spil og fratrækker udbyderens udbetaling af gevinster i denne periode i forbindelse med sådant spil.

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

18 GBGA er en brancheorganisation, hvis medlemmer primært er spiludbydere med hjemsted i Gibraltar, som leverer fjernspilletjenester til kunder i Det Forenede Kongerige og andre steder.

19 Den 17. juli 2014 trådte der i Det Forenede Kongerige en afgiftsordning i kraft vedrørende visse afgifter af spil, som fastsat ved FA 2014 og udfyldt af de af told- og skatteforvaltningen udstedte meddelelser og vejledninger (herefter »den nye afgiftsordning«).

20 GBGA anlagde ved den forelæggende ret sag til prøvelse af lovligheden af den nye afgiftsordning i lyset af EU-retten. Under sagen har GBGA gjort gældende, at de afgifter, der skal betales i henhold til denne ordning, er ekstraterritoriale afgifter, at de udgør en hindring for den frie udveksling af tjenesteydelser, og at de medfører forskelsbehandling til skade for udbydere af tjenesteydelser med hjemsted uden for Det Forenede Kongerige. Desuden kan sådanne afgifter ikke begrundes med de af Det Forenede Kongerige påberåbte formål, der i det væsentlige er økonomiske. Derfor er den nye afgiftsordning angiveligt uforenelig med artikel 56 TEUF.

21 Den forelæggende ret har i denne forbindelse præciseret, at i henhold til den afgiftsordning for fjernspil, der fandt anvendelse før den nye afgiftsordnings ikrafttrædelse, betalte udbydere af fjernspilletjenester med hjemsted i Det Forenede Kongerige en afgiftssats på 15% af deres bruttooverskud, uanset hvor deres kunder havde bopæl, idet denne afgift var baseret på et »leveringsstedsprincip«. Udbydere af fjernspilletjenester med hjemsted i Gibraltar eller andetsteds uden for Det Forenede Kongerige betalte ingen afgift i Det Forenede Kongerige af tjenester vedrørende sådanne spil, der leveredes til personer, der var etableret i Det Forenede Kongerige.

22 Den forelæggende ret har oplyst, at et af hovedformålene med den nye afgiftsordning, der er baseret på et »forbrugsstedsprincip«, er at ændre beskatningen af spil, således at de

tjenesteydere, der udbyder spilletjenester til kunder i Det Forenede Kongerige, uanset hvor de har hjemsted, betaler en afgift af sådanne tjenesteydelser til Det Forenede Kongeriges statskasse, idet afgiftssatsen er fastsat til 15% af disse udbyderes overskud i den pågældende regnskabsperiode, som defineret i FA 2014.

23 Som følge af disse nye afgifter, bl.a. fjernspilleafgiften, som den forelæggende ret henviser til i sin afgørelse, og som finder anvendelse uden forskel på alle de erhvervsdrivende, der udbyder deres fjernspilletjenester til personer etableret i Det Forenede Kongerige, vil udbydere af sådanne spilletjenester, der har hjemsted i Gibraltar, såsom GBGA's medlemmer, ifølge den forelæggende ret ikke længere kunne levere deres tjenesteydelser på markedet for spil i Det Forenede Kongerige uden at betale nogen afgift i denne medlemsstat.

24 Henset til disse betragtninger finder den forelæggende ret, at det er nødvendigt at afklare, hvilken forfatningsmæssig status Gibraltar har i EU-retten, samt spørgsmålet om, hvorvidt erhvervsdrivende såsom GBGA's medlemmer, der har hjemsted i Gibraltar, kan påberåbe sig EU-retten over for den af Det Forenede Kongerige vedtagne lovgivning, der indfører den nye afgiftsordning, og i bekræftende fald, om en sådan lovgivning tilsidesætter kravene i artikel 56 TEUF.

25 Det er på denne baggrund, at High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (ret i første instans (England og Wales) (forvaltningsretlige sager), Det Forenede Kongerige), har besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) I henseende til artikel 56 TEUF og i lyset af den konstitutionelle forbindelse mellem Gibraltar og Det Forenede Kongerige:

a) Skal Gibraltar og Det Forenede Kongerige behandles, som om de er en del af en enkelt medlemsstat i EU-retlig henseende, og finder artikel 56 TEUF derfor ikke anvendelse, undtagen for så vidt som den kan finde anvendelse på en intern foranstaltning?

Eller:

b) Har Gibraltar, henset til artikel 355, stk. 3, TEUF, forfatningsmæssig status som et separat område af Det Forenede Kongerige inden for [Den Europæiske Union], således at udvekslingen af tjenesteydelser mellem Gibraltar og Det Forenede Kongerige skal behandles som samhandel inden for [Unionen] i henhold til artikel 56 TEUF?

Eller:

c) Skal Gibraltar behandles som et tredjeland eller et tredjelandsområde med den virkning, at EU-retten kun finder anvendelse med hensyn til samhandel mellem de to under omstændigheder, hvor EU-retten har virkning mellem en medlemsstat og et tredjeland?

Eller:

d) Skal den konstitutionelle forbindelse mellem Gibraltar og Det Forenede Kongerige behandles på en anden måde i henhold til artikel 56 TEUF?

2) Udgør nationale afgiftsforanstaltninger, der har kendetegn som dem, der findes i den nye afgiftsordning, en restriktion for retten til fri bevægelighed for tjenesteydelser i henhold til artikel 56 TEUF?

3) Er de mål, som ifølge den forelæggende ret forfølges med nationale foranstaltninger (såsom

den nationale afgiftsordning), i givet fald legitime mål, som kan begrunde restriktionen for retten til fri bevægelighed for tjenesteydelser i henhold til artikel 56 TEUF?»

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

26 Den forelæggende ret ønsker med det første spørgsmål nærmere bestemt oplyst, om artikel 355, stk. 3, TEUF, sammenholdt med artikel 56 TEUF, skal fortolkes således, at levering af tjenesteydelser fra erhvervsdrivende, etableret i Gibraltar, til personer, etableret i Det Forenede Kongerige, i EU-retlig henseende udgør en situation, hvor samtlige elementer er begrænset til en enkelt medlemsstat.

27 Med henblik på at besvare dette spørgsmål bemærkes indledningsvis, at EU-retten i henhold til artikel 52, stk. 1, TEU finder anvendelse på medlemsstaterne. Det fremgår af artikel 52, stk. 2, TEU, at traktaternes territoriale anvendelsesområde er præciseret i artikel 355 TEUF.

28 I henhold til artikel 355, stk. 3, TEUF finder traktatens bestemmelser anvendelse på de europæiske områder, hvis udenrigsanliggender varetages af en medlemsstat.

29 I denne forbindelse bemærkes, at Gibraltar er et europæisk område, hvis udenrigsanliggender varetages af en medlemsstat, nemlig Det Forenede Kongerige, og at EU-retten finder anvendelse på dette område i medfør af artikel 355, stk. 3, TEUF (jf. i denne retning dom af 23.9.2003, Kommissionen mod Det Forenede Kongerige, C-30/01, EU:C:2003:489, præmis 47, og af 12.9.2006, Spanien mod Det Forenede Kongerige, C-145/04, EU:C:2006:543, præmis 19).

30 Uanset artikel 355, stk. 3, TEUF er Gibraltar i medfør af tiltrædelsesakten undtaget fra anvendelsen af EU-retsakter på visse områder af EU-retten, idet disse undtagelser blev indført under hensyn til Gibaltars særlige juridiske situation og navnlig på baggrund af områdets status som frihavn (jf. i denne retning dom af 21.7.2005, Kommissionen mod Det Forenede Kongerige, C-349/03, EU:C:2005:488, præmis 41). De nævnte undtagelser vedrører imidlertid ikke den frie udveksling af tjenesteydelser i henhold til artikel 56 TEUF.

31 Det fremgår af det ovenstående, at artikel 56 TEUF finder anvendelse på Gibraltar i medfør af artikel 355 TEUF.

32 Dernæst bemærkes, at der i henhold til artikel 56 TEUF gælder et forbud mod restriktioner, der hindrer fri udveksling af tjenesteydelser inden for Unionen, for så vidt angår statsborgere i medlemsstaterne, der er bosat i en anden medlemsstat end modtageren af den pågældende ydelse.

33 Ifølge fast retspraksis finder bestemmelserne i EUF-traktaten vedrørende den frie udveksling af tjenesteydelser derimod ikke anvendelse på en situation, hvor samtlige elementer er begrænset til en enkelt medlemsstat (dom af 15.11.2016, Ullens de Schooten, C-268/15, EU:C:2016:874, præmis 47 og den deri nævnte retspraksis).

34 I denne sammenhæng skal det undersøges, om levering af tjenesteydelser fra erhvervsdrivende, etableret i Gibraltar, til personer, etableret i Det Forenede Kongerige, i EU-retlig henseende udgør en situation, hvor samtlige elementer er begrænset til en enkelt medlemsstat.

35 Som alle berørte parter i sagen har anført, har Domstolen i så henseende ganske vist allerede fastslået, at Gibraltar ikke er en del af Det Forenede Kongerige (jf. i denne retning dom af 23.9.2003, Kommissionen mod Det Forenede Kongerige, C-30/01, EU:C:2003:489, præmis 47, og

af 12.9.2006, Spanien mod Det Forenede Kongerige, C-145/04, EU:C:2006:543, præmis 15).

36 Denne omstændighed kan dog ikke være afgørende ved vurderingen af, om to områder skal betragtes som én medlemsstat med henblik på anvendelsesområdet for bestemmelser om den grundlæggende frie bevægelighed. Domstolen har således allerede fastslået i præmis 54 i dom af 8.11.2005, Jersey Produce Marketing Organisation (C-293/02, EU:C:2005:664), at Kanaløerne, herunder Bailwick of Jersey, øen Man og Det Forenede Kongerige skal betragtes som én medlemsstat ved anvendelsen af artikel 23 EF, 25 EF, 28 EF og 29 EF, selv om disse øer ikke er en del af Det Forenede Kongerige.

37 For at nå frem til denne konklusion fandt Domstolen – efter at have henvist til, at Det Forenede Kongerige varetager Bailwick of Jerseys udenrigsanliggender – bl.a. støtte i den omstændighed, at ifølge artikel 1, stk. 1, i protokol nr. 3 om Kanaløerne og øen Man, der er vedlagt som bilag til tiltrædelsesakten af 1972, anvendes EU-reglerne vedrørende told og kvantitative restriktioner på Kanaløerne og øen Man »på samme vilkår, som gælder i Det Forenede Kongerige«, samt i den omstændighed, at der ikke foreligger øvrige elementer vedrørende disse øers status, der giver grundlag for at anse forholdet mellem disse øer og Det Forenede Kongerige for at svare til det forhold, der består mellem medlemsstater (jf. i denne retning dom af 8.11.2005, Jersey Produce Marketing Organisation, C-293/02, EU:C:2005:664, præmis 43, 45 og 46).

38 Hvad for det første angår de vilkår, hvorpå artikel 56 TEUF finder anvendelse på Gibraltar, præciserer artikel 355, stk. 3, TEUF ganske vist ikke, at denne artikel 56 finder anvendelse på Gibraltar »på samme vilkår, som gælder i Det Forenede Kongerige«.

39 Det bemærkes imidlertid, at artikel 355, stk. 3, TEUF udvider de EU-retlige bestemmelser til at gælde for Gibaltars område med forbehold af de undtagelser, der udtrykkeligt er fastsat i tiltrædelsesakten af 1972, hvilke dog ikke vedrører den frie udveksling af tjenesteydelser.

40 Desuden er den af Gibaltars regering påberåbte omstændighed, at artikel 56 TEUF finder anvendelse på Gibraltar i medfør af artikel 355, stk. 3, TEUF og på Det Forenede Kongerige i medfør af artikel 52, stk. 1, TEU, uden betydning i så henseende. Således har det forhold, at EU-reglerne vedrørende told og kvantitative restriktioner finder anvendelse på Kanaløerne og øen Man i henhold til artikel 1, stk. 1, i protokol nr. 3, der er bilagt tiltrædelsesakten af 1972, og på Det Forenede Kongerige i henhold til artikel 52, stk. 1, TEU, ikke forhindret Domstolen i at konkludere i en tilsvarende sammenhæng, at disse øer og Det Forenede Kongerige skal betragtes som én medlemsstat ved disse reglers anvendelse (dom af 8.11.2005, Jersey Produce Marketing Organisation, C-293/02, EU:C:2005:664, præmis 54).

41 For det andet foreligger der ikke øvrige elementer, der giver grundlag for at anse forholdet mellem Gibraltar og Det Forenede Kongerige for at svare til det forhold, der består mellem to medlemsstater, med henblik på anvendelsen af artikel 56 TEUF.

42 Hvis samhandelen mellem Gibraltar og Det Forenede Kongerige sidestilles med samhandelen mellem to medlemsstater, vil dette derimod svare til at fornægte den forbindelse mellem dette område og denne medlemsstat, som er anerkendt i artikel 355, stk. 3, TEUF. Det er i denne forbindelse ubestridt, at det er Det Forenede Kongerige, der har påtaget sig forpligtelser over for de øvrige medlemsstater for så vidt angår anvendelsen og gennemførelsen af EU-retten på Gibaltars område (jf. i denne retning dom af 23.9.2003, Kommissionen mod Det Forenede Kongerige, C-30/01, EU:C:2003:489, præmis 1 og 47, og af 21.7.2005, Kommissionen mod Det Forenede Kongerige, C-349/03, EU:C:2005:488, præmis 56), således som også generaladvokaten har anført i punkt 37 i forslaget til afgørelse.

43 Det følger heraf, at levering af tjenesteydelser fra erhvervsdrivende, etableret i Gibraltar, til personer, etableret i Det Forenede Kongerige, i EU-retlig henseende udgør en situation, hvor samtlige elementer er begrænset til en enkelt medlemsstat.

44 Denne fortolkning ændres ikke af det argument, som Gibraltars regering har anført, om, at der således ville blive gjort indgreb i det i artikel 26 TEUF fastsatte formål om at sikre det indre markeds funktion og i det formål om at integrere Gibraltar i dette marked, som efter denne regerings opfattelse tilsigtes med artikel 355, stk. 3, TEUF.

45 I denne forbindelse henvises til, at artikel 26, stk. 2, TEUF efter sin ordlyd fastsætter, at det indre marked indebærer et område uden indre grænser med fri bevægelighed for varer, personer, tjenesteydelser og kapital i overensstemmelse med bestemmelserne i traktaterne, idet artikel 56 TEUF udgør en sådan bestemmelse for så vidt angår den frie udveksling af tjenesteydelser.

46 Som det allerede er nævnt i denne doms præmis 32 og 33, kræver anvendelsen af artikel 56 TEUF på en given situation, at der foreligger et grænseoverskridende element.

47 Den fortolkning, som er anlagt i denne doms præmis 43, bevirker i øvrigt ikke, at artikel 56 TEUF ikke kan finde anvendelse på Gibraltars område, således som Det Forenede Kongerige har hævdet. Denne bestemmelse finder således stadig fuldt ud anvendelse på det nævnte område på de samme betingelser som dem, der gælder for ethvert andet område i Unionen, hvorpå den finder anvendelse, herunder betingelsen om et grænseoverskridende element.

48 Betragtningerne vedrørende Gibraltars status i henhold til national forfatningsret eller i henhold til folkeretten afkræfter heller ikke denne fortolkning.

49 Hvad for det første angår Gibraltars status i henhold til national forfatningsret har Gibraltars regering med henvisning til dom af 10.10.1978, Hansen & Balle (148/77, EU:C:1978:173), gjort gældende, at dette områdes status i EU-retten navnlig bør fastlægges ud fra dets status i national ret.

50 I denne forbindelse bemærkes, at Domstolens konstatering i nævnte doms præmis 10, hvorefter de oversøiske franske departementers status først og fremmest er fastlagt ved henvisning til den franske forfatning, der fastsætter, at disse departementer er en integrerende del af Den Franske Republik, skal læses i den sammenhæng, hvori den indgår, idet den vedrører fortolkningen af artikel 227, stk. 1, i EØF-traktaten, i henhold til hvilken denne traktat fandt anvendelse på hele »Den Franske Republik« (jf. i denne retning dom af 10.10.1978, Hansen & Balle, 148/77, EU:C:1978:173, præmis 9). Med denne præcisering ønskede Domstolen således blot at anerkende, at de nævnte departementer er en del af den pågældende medlemsstat, og at EU-retten, efter udløbet af den i artikel 227, stk. 2, omhandlede toårsfrist, fuldt ud fandt anvendelse på disse områder, for så vidt som de var en integrerende del af denne medlemsstat (jf. i denne henseende dom af 10.10.1978, Hansen & Balle, 148/77, EU:C:1978:173, præmis 10).

51 Som det fremgår af denne doms præmis 31, finder EU-retten imidlertid anvendelse på Gibraltar, ikke fordi dette område er en del af Det Forenede Kongerige, men fordi det er fastsat i artikel 355, stk. 3, TEUF.

52 Hvad for det andet angår Gibraltars status i folkeretten er det ubestridt, at Gibraltar er opført på den liste over ikke-selvstyrende områder, der er omhandlet i FN-pagtens artikel 73.

53 I denne forbindelse har Gibraltars regering hævdet, at hvis der anlægges en fortolkning svarende til den, der er lagt til grund i denne doms præmis 43, vil det gøre indgreb i dette områdes

folkeretlige status og bl.a. tilsidesætte resolution 2625 (XXV), som blev vedtaget den 24. oktober 1972 af De Forenede Nationers Generalforsamling, og hvorefter det område, der hører til en koloni, skal have en særskilt status, som er forskellig fra den, som gælder på området for den stat, der styrer kolonien.

54 Imidlertid har den nævnte fortolkning af artikel 355, stk. 3, TEUF, sammenholdt med artikel 56 TEUF, ingen betydning for Gibraltars status i henhold til folkeretten, eftersom den alene præciserer, at for så vidt som EU-retten finder anvendelse på dette område som et europæisk område, hvis udenrigsanliggender varetages af en medlemsstat, nemlig Det Forenede Kongerige, udgør levering af tjenesteydelser fra erhvervsdrivende, etableret i Gibraltar, til personer, etableret i Det Forenede Kongerige, i EU-retlig henseende en situation, hvor samtlige elementer er begrænset til en enkelt medlemsstat. Denne fortolkning kan derfor ikke forstås således, at den vil kunne gøre indgreb i Gibraltars separate og særskilte status.

55 Det skal i denne forbindelse tilføjes, at den forelæggende ret blot har oplyst, at den nye afgiftsordning, som er omhandlet i hovedsagen, finder anvendelse uden forskel på statsborgere i den berørte medlemsstat og på statsborgere i andre medlemsstater, og den har, i strid med kravene i artikel 94 i Domstolens procesreglement, undladt at redegøre for andre konkrete forhold, på grundlag af hvilke der kan fastslås en tilknytning mellem hovedsagens genstand og artikel 56 TEUF (jf. i denne retning dom af 15.11.2016, Ullens de Schooten, C-268/15, EU:C:2016:874, præmis 55).

56 Det følger af samtlige ovenstående betragtninger, at det første spørgsmål skal besvares med, at artikel 355, stk. 3, TEUF, sammenholdt med artikel 56 TEUF, skal fortolkes således, at levering af tjenesteydelser fra erhvervsdrivende, etableret i Gibraltar, til personer, etableret i Det Forenede Kongerige, i EU-retlig henseende udgør en situation, hvor samtlige elementer er begrænset til en enkelt medlemsstat.

Det andet og det tredje spørgsmål

57 Henset til besvarelsen af det første spørgsmål er det uforholdsmæssigt at besvare det andet og det tredje spørgsmål.

Sagsomkostninger

58 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parter udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Store Afdeling) for ret:

Artikel 355, stk. 3, TEUF, sammenholdt med artikel 56 TEUF, skal fortolkes således, at levering af tjenesteydelser fra erhvervsdrivende, etableret i Gibraltar, til personer, etableret i Det Forenede Kongerige, i EU-retlig henseende udgør en situation, hvor samtlige elementer er begrænset til en enkelt medlemsstat.

Underskrifter

* Processprog: engelsk.